

Phần 2

Chương 6

Nghe nói tình yêu đã trở lại (1)

Sau lần ngồi đu quay ngựa gỗ đó, giữa tôi và Liễu Liễu bỗng nhiên có một loại ăn ý ngầm, tôi phát hiện ra muốn gặp Liễu Liễu rất dễ dàng.

Xế chiều lên lớp ở Đại học Kỹ thuật, khi đi trên đoạn đường gần rừng cây, thấy gần đó có vài sinh viên thực hành môn Trắc lượng học, hơi nghiêng đầu, liền nhìn thấy Liễu Liễu đứng dưới gốc cây vẫy tay với tôi, cô ấy không nhiệt tình chào hỏi mà chỉ mỉm cười.

Mà cái mỉm cười ấy cũng đủ khiến tôi giữ được tâm trạng vui vẻ đến hết tiết dạy.

Kết thúc tiết dạy, vừa ra khỏi phòng học đi ngang qua sân bóng rổ chợt thấy Liễu Liễu và vài sinh viên đang đứng bên cạnh sân bóng phát cờ hò reo, tôi dừng chân, cô ấy cười đi về phía tôi. Nếu không bận, chúng tôi sẽ cùng uống chút cà phê hoặc là ăn cơm tối, nếu tôi bận thì cô ấy sẽ đưa tôi đến bãi đậu xe, và nói hẹn gặp lại với tôi.

Đi dạy ở Đại học Kỹ thuật là khoảng thời gian tôi vui sướng nhất. Vừa hết tiết, tôi liền trông ngóng tiết dạy lần sau.

“Anh từ chối tôi, là vì Liễu Liễu sao?” Có lần khi hết giờ dạy, tôi không thấy Liễu Liễu ở sân trường mà lại gặp Từ Giai chờ ở bãi đậu xe, nhìn tôi trách móc.

Tôi bỏ balo vào trong xe, nhún nhún vai, “Tôi và Liễu Liễu không như cô nghĩ đâu.”

“Có quý mới tin, anh nghĩ tôi là ngây thơ tới mức anh nói cái gì tôi đều tin à? Tôi là người từng trải, ánh mắt anh nhìn Liễu Liễu là bằng chứng rõ ràng nhất đấy.” Từ Giai trắng mắt liếc tôi, “Nói cho anh biết, anh không phải là mẫu người Liễu Liễu thích. Bây giờ cô ấy thân thiết cùng với anh, chẳng qua là do quá cô đơn thôi. Cô ấy không thể thích anh.”

Từ Giai nói vô cùng chắc chắn, tôi kinh ngạc như cơn mây.

“Thật ra tôi không cần phải nói với cô những chuyện này, Liễu Liễu và tôi, cô ấy cũng giống như cô, chỉ là đồng nghiệp.” Tôi nói nhẹ nhàng. Giáo viên Đại học sao lại giống một cô gái nhỏ bốc đồng thế chứ.

Từ Giai hừ lạnh một tiếng, “Lời này tôi tin, anh tự hỏi lại lòng mình xem, anh có tin anh không? Anh thật sự không có tình cảm với Liễu Liễu, đến Đại học Kỹ thuật mấy tháng, anh đã thân thiết như thế với ai chưa? Đừng nói với tôi giữa hai người chỉ là tình bạn thuần túy, chuyện cười này chẳng hài hước chút nào. Không thích tôi thì không thích tôi, cần gì giả vờ tiếp cận tôi rồi âm thầm theo đuổi Liễu Liễu, anh làm như vậy tôi rất khinh thường. Nam tử hán đại trượng phu, quang minh lỗi lạc một chút, mấy loại minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương¹ này, dùng làm gì?”

Từ Giai nói không chút vòng vèo.

Tôi nhìn Từ Giai, không biết nên khóc cười, chuyện này giống như tú tài gặp nhà binh, có lý cũng nói không rõ được.

“Nhưng, giấc mộng của anh sẽ nhanh chóng vỡ tan thôi. Hôm qua tôi vừa nhìn thấy bạn trai cũ của Liễu Liễu, anh ta đã từ nước ngoài trở về, vị trí của anh ta trong lòng Liễu Liễu chưa từng thay đổi. Bây giờ suy nghĩ một chút đi, đàn ông thình thoảng phạm sai lầm cũng không phải là không thể tha thứ. Biết sai mà sửa, còn là bé ngoan. Nếu như anh thấy bạn trai của Liễu Liễu, anh sẽ không chiến tự lui.”

Từ Giai lại nã pháo không ngừng, không đợi tôi trả lời đã nhấc giày cao gót, ngẩng cao đầu bước đi.

Tôi đứng tại chỗ, không thể không thừa nhận, những lời này của Từ Giai giống như ném một cục đá vào mặt hồ yên tĩnh, làm hồ nước dậy sóng.

Trời sắp tối, gió lạnh ào ào từ ngoài bãi đậu xe thổi ngược vào vào, tôi lạnh run cả người, vội khoác áo khoác ngoài lên xe.

Xe tới cổng trường, tôi hạ kính xe xuống, gạt đầu với bảo vệ trường.

Bọn họ mỉm cười nhấn remote điều khiển, cổng bằng điện từ từ mở ra. Phía ngoài cổng trường, một chiếc xe buýt vừa lúc đến trạm, một đám người từ trong xe bước ra, Liễu Liễu cũng ở trong đó, thấy xe của tôi cười cười chạy tới.

“Ngôn Mặc.” Mặt của cô ấy bị lạnh đến đỏ bừng, đưa hai tay đang đeo găng lên miệng thổi thổi, “Phải về đài à?”

“Hôm nay là thứ sáu!”

Thứ sáu, là ngày duy nhất trong tuần tôi không có chương trình, cuối cùng tôi cũng có một ngày nghỉ chân chính.

“Thế à, vậy chúng ta đến sân vận động chơi cầu lông đi, tôi sắp chết rét rồi, vận động một chút, hi vọng có thể sống lại.” Liễu Liễu dậm chân, nói.

Tôi mở cửa xe, cầm túi xách của cô ấy, mở thêm hệ thống sưởi ấm trong xe.

“Ấm quá ấm quá.” Liễu Liễu xoa gò má đông cứng, “Cả ngày hôm nay tôi đều ngây ngốc ở công trường cùng sinh viên, chỗ đó là một cánh đồng bát ngát, gió rất lớn, muốn tìm một chỗ tránh gió cũng không có. Tôi muốn đổi nghề, đổi nghề!”

“Vậy em muốn làm việc gì?” Tôi đưa mắt nhìn cô ấy, ánh mắt chuyên chú nhìn vào đôi phương. Buổi tối cuối tuần, xe trên toàn thế giới hình như đều đổ ra đường cả, xe cộ di chuyển với tốc độ của ốc sên, chậm rãi bò sát nhau.

“Làm một tay chơi keyboard trong ban nhạc của anh?” Liễu Liễu sáp lại gần, hài hước nói.

Tôi cười cười. “Ban nhạc kia của tôi chỉ là chơi cho vui, rất tẻ, không thể so với ngành kỹ sư công trình cao quý là linh hồn của nhân loại em đang làm được.”

“May là không nhận làm đệ tử, không vi phạm pháp luật, không thì tôi đã sớm ngồi tù một gông rồi. Á, không phải anh sợ tôi đoạt hết danh tiếng của anh chứ!”

“Em nghĩ có thể sao?”

“Lục bắt tòng tâm.” Liễu Liễu tiện tay mở hộp CD trên xe tôi ra, cầm lấy một album, “Í, anh cũng nghe nhạc của Mạc Tri Văn à? Ngôn Mạc, anh biết người tên Mạc Ngôn giúp cô ấy viết lời không? Mạc Ngôn, Mạc Tri Văn, chẳng lẽ là người nhà? Tên của người đó và tên tác giả viết bài Đèn lồng đỏ treo cao [Raise the Red Lantern] giống nhau, lúc đầu tôi còn tưởng là cùng một người, sau nghe người khác nói là không phải. Nhưng người này cũng là một người có tài. Bản thân tôi cho rằng so với một người viết lời chuyên nghiệp như Châu Kiệt Luân, anh ta cũng không kém hơn bao nhiêu, khó thể nào anh ta cũng có thể sáng tác được, thật là một con người tài năng.”

“Sao em lại biết anh ta?” Tôi rẽ xe vào một con đường khác.

Ngoài xe, đường lên đèn rực rỡ, bóng đêm bắt đầu kéo đến.

Liễu Liễu tự giễu cong cong khóe môi, “Đàn ông tài hoa khiến phụ nữ lóa mắt, cái tài của bọn họ sẽ khiến phái nữ mất đi sự rụt rè. Tôi á, là người nổi bật trong số đó. Gặp được tài tử sẽ không buông tha. Tôi hi vọng người tôi thích cũng là người tôi ngưỡng mộ, giống giáo viên, trí giả, trưởng giả, khiến tôi khâm phục, ha ha, tốt nhất là anh ấy cực kỳ đẹp trai.”

Tôi không nhịn được lắc đầu, “Đàn ông như vậy còn khó tìm hơn khai quật hóa thạch khủng long.”

Liều Liều cười, “Vây mơ mộng một chút cũng được. Ngôn Mặc, Mặc Ngôn đối với Mặc Tri Văn thật tốt. Thật ra giọng hát của cô ấy không hề xuất chúng, nhưng những ca khúc của anh ta lại giống như vì cô ấy mà viết ra, rất phù hợp với giọng hát của cô ấy. Bây giờ nếu có một bài hát nào đó thật đặc biệt, thì cô ấy sẽ nổi tiếng toàn quốc, nói thật, ngoại hình của cô ấy rất đẹp, rất giống hình mẫu tình nhân trong mộng của bọn con trai. Thế nhưng thật lạ, Mặc Ngôn dường như sợ Mặc Tri Văn sẽ nổi tiếng, chưa bao giờ viết cho cô ấy một bài hát đặc biệt, tôi nghĩ anh ta dư sức.”

“Cho tôi số điện thoại của em.” Tôi dừng xe ở chỗ dừng xe ven đường, nói, đưa tay về phía Liều Liều.

Liều Liều chớp mắt mấy cái, “Sao tự nhiên lại hỏi số điện thoại?”

“Tôi không muốn mỗi lần đều không hẹn mà gặp hoặc trùng hợp gặp nhau.”

Mặt Liều Liều đỏ lên, lấy điện thoại di động trong túi xách ra, hỏi số điện thoại của tôi, tôi cũng lưu số điện thoại của cô ấy vào Danh bạ.

Hệ thống sưởi ấm trong xe mở quá lớn, bầu không khí có chút trầm mặc.

” Liều Liều, tôi dẫn em đến một nơi.” Tôi nói.

Liều Liều nhẹ nhàng gật đầu.

Xe rẽ vào một con đường nhỏ, không ai biết được, ở thành phố này có bao nhiêu con đường nhỏ chằng chịt giống như mạng nhện thế này, nhưng tại sao lại không có ai nhầm lẫn.

Xe dừng lại trước một siêu thị nhỏ, đèn đường màu vàng nhạt hắt lên cánh cửa siêu thị, một cô gái hơi mập mập đứng trước quầy thu tiền, trên mặt là nụ cười ngọt ngào. Một người đàn ông chuyên phát có chút ngốc ghé vào sát tai cô gái, chẳng biết hai người đó nói gì, liếc nhau, rồi cùng cười.

Liều Liều một chốc nhìn siêu thị, một chốc lại nhìn tôi.

Tôi móc một điều thuốc trong túi ra, châm lửa. “Cô ấy là môi tình đầu của tôi.”

Liều Liều hít sâu, mím môi chặt lại.

“Cô ấy có vẻ lớn tuổi hơn em.”

“Không, cô ấy nhỏ hơn em một tuổi! Phải lo lắng nhiều chuyện của siêu thị, ngủ rất ít, nên nhìn sơ qua có phần giống cụ già, nhưng, cô ấy rất vui vẻ phải không?”

“Ừ, nhìn qua rất hài lòng, rất vui vẻ.”

Tôi cười khở ngẩng đầu lên, “Cho nên người không cần nghĩ mình quá vĩ đại, cho rằng người khác thiếu tình yêu của mình thì nhất định sẽ sống không bằng chết. Nếu như đàn ông là núi, phụ nữ là cây, mỗi một ngọn núi đều sẽ có một loại cây phù hợp với ngọn núi đó. Nhưng, cũng có lúc cây mọc sai chỗ, dời đến một nơi khác, cây có thể sống tốt hơn.”

“Đây là tình yêu khắc cốt ghi tâm của anh sao?” Liễu Liễu nhẹ giọng hỏi.

“Cái gì gọi là khắc cốt ghi tâm?” Tôi bật cười, “Chỉ có thể nói, mỗi tình đầu là khi chúng tôi không hiểu tình yêu. Để hoàn thành ước mơ của mình, tôi chia tay cô ấy. Cô ấy khóc lóc cầu xin tôi đừng làm như vậy, nhưng tôi kiên quyết không quay đầu lại, bỏ cô ấy ra đi. Mười năm đã qua, cô ấy đang rất hạnh phúc, còn tôi thì sao?”

“Anh không hạnh phúc à?”

“Trên người tôi có chỗ nào nhất viết hai chữ hạnh phúc không.”

Liễu Liễu sững sốt một chút, “Anh còn yêu cô ấy?”

Tôi khởi động xe, chạy xe về phía đường lớn, “Đàn ông không thể nào yêu một người con gái đã xa mình mười... nhiều năm rồi, chỉ là lưu luyến một chút hồi ức tốt đẹp trước đây mà thôi. Ở độ tuổi đó, yêu một người không mang theo bất kỳ tạp niệm gì, yêu là yêu, vô cùng hồn nhiên. Mà bây giờ, cái cảm giác này đã không thể tìm lại được nữa. Khi tâm trạng tôi không tốt, thường chạy đến đây ngắm cô ấy, đứng từ xa nhìn dáng vẻ hạnh phúc của cô ấy. Haiz, tôi rất dễ chịu, năm đó rời xa cô ấy là đúng. Bởi vì tôi có thể khẳng định, cô ấy ở chung với tôi sẽ không thể vui vẻ như vậy. Tình yêu, qua rồi cũng không cần tìm, mà tìm lại cũng không còn cảm giác như xưa, thôi thì cứ giữ gìn một phần hồi ức tốt đẹp là được rồi, không phải, ngay cả hồi ức cũng không có.”

Liễu Liễu quay mặt ra ngoài cửa sổ, tôi nhìn không thấy biểu cảm trên mặt cô ấy.

“Sao vậy, bị tôi dọa sợ à?” Tôi cười khở.

“Không phải. Hạnh phúc ban đầu giữ lại để cho người xứng đáng hưởng thụ. Còn người tiêu sái bỏ đi kia, tại sao phải bỏ đi chứ?” Liễu Liễu hỏi.

Tôi không trả lời Liễu Liễu, bởi vì cô không phải là đàn ông, không sẽ hiểu được đôi khi đàn ông sẽ không nghĩ nhiều đến như thế.

Chương 7

Nghe nói tình yêu đã trở lại (2)

Sân vận động cuối tuần, có không ít người đến.

Chúng tôi ở sân cầu lông, đợi một lúc lâu mới thuê được một sân chơi. Tôi thay một bộ đồ thể thao màu xám tro, còn Liễu Liễu mặc bộ màu trắng, giống một nữ sinh trẻ tuổi xinh đẹp.

Tôi nhìn Liễu Liễu, nở nụ cười sáng lạn.

Người la hét đòi đến sân vận động thật ra kỹ thuật đánh cầu lông rất tệ, ngay từ đầu khi tôi phát mấy quả cầu cô ấy đều không đỡ được, toàn phải đi nhặt cầu, còn chạy lung tung để cầu rơi vào mặt.

“Chắc tại lâu rồi tôi không chơi cái này.” Liễu Liễu tự biện hộ cho mình.

Về sau, cuối cùng cô ấy cũng hoàn thành tâm nguyện đẹp đẽ đỡ được vài một quả cầu, thời gian giữ cầu thật lâu. Cô giơ vợt cầu lông, hưng phấn reo lên trên sân tập.

“Thật vui vì khi hết thời gian thuê sân ở đây em cũng học được cách chơi.” Tôi cười đi tới, đưa khăn mặt cho cô ấy.

“Đừng có xem thường người khác, hôm nay là làm nóng người thôi, lần sau tôi nhất định sẽ đánh cho anh hoa rơi nước chảy, vô cùng thâm thúy.”

“Vậy à?” Tôi ngửa mặt uống nước, khiêu khích nhìn về phía cô ấy “Lần sau này là tháng năm nào thế?”

“Chiều mai!”

Tôi nuốt nước khoáng trong miệng xuống, cũng nuốt vui vẻ xuống đáy lòng, không để cô ấy phát hiện ra.

Chưa có cuộc hẹn nào khiến tôi mong đợi đến vậy.

Xế chiều hôm sau, tôi chạy xe đến dưới nhà trọ của Liễu Liễu, cô đã ở dưới lầu chờ, mang một bọc lớn, hình như chuẩn bị rất đầy đủ.

“Tôi không muốn thuê quần áo của sân vận động, mặc quần áo của mình vẫn yên tâm hơn.” Liễu Liễu lên xe, nói với tôi.

“Nhìn dáng vẻ này của em không giống là đánh chiến dịch, mà giống đánh lâu dài.” Tôi trêu chọc cười nói.

“Bây giờ tôi chính thức hạ chiến thư với anh, anh dám nhận không?”

“Liều mình bồi quân tử vậy.” Tôi cười to, lái xe đi.

Trời mưa nhỏ, mặt đường hơi trơn, Liễu Liễu kêu lên chậm một chút, chậm một chút, tôi đùa cô ấy, cố ý không chạy chậm lại, cô ấy gấp tới mức kéo chặt ống tay áo tôi, hai mắt mở to hoảng sợ.

Có một loại cảm giác xa lạ đang lặng lẽ nảy sinh trong lòng, tôi cẩn thận bảo vệ nó. Từ trước đến nay tôi chưa từng ném qua cảm giác như vậy, tôi

cũng chưa từng thử làm một ít chuyện không nắm chắc. Sự thật xảy ra trước mắt, tuy không nhìn thấy kết quả, nhưng lại không muốn bỏ qua.

“Liều Liều, em có thể kể vài chuyện cũ của em cho tôi nghe không?” Tôi không trêu chọc cô nữa, xe chạy ổn định trên đường.

“Tôi thì có thể có chuyện cũ gì chứ, bố mẹ đều là giáo viên, từ khi tôi sinh ra đã ngây ngô ở sân trường, bây giờ cũng vẫn ngây ngô ở sân trường, đoán chừng tương lai cũng không có gì thay đổi, học hành, công việc, tất cả đều bình thường, không có gì đáng nói. Không giống những gì anh từng trải rất phong phú nha, Ngôn Mặc, có phải anh có rất nhiều bạn gái không? Nghe nói anh có rất nhiều thính giả trung thành, fans có chủ động yêu thương nhưng nhớ không?”

Liều Liều gian xảo, đem quả bóng đá về phía tôi.

“Tôi làm gì có nhiều mối tình như em tưởng tượng.” Tôi nhìn cô, dùng tay gõ lên trán cô, “Tôi thừa nhận những chuyện tôi từng trải rất phong phú, nhưng tôi đoán là, EQ của tôi không cao bằng em.”

“EQ của tôi rất cao sao?” Liều Liều chớp mắt mấy cái, vẻ mặt không giải thích được.

“Trong tình yêu, em nắm quyền chủ động vững vàng trong tay, giữ trái tim người khác một thời gian dài, EQ còn không cao?”

“Nếu tôi thật sự có khả năng lớn như vậy, thì tốt rồi.” Đột nhiên Liều Liều giống quả bóng xì hơi, tựa lưng vào ghế ngồi, khuôn mặt có chút khổ sở.

Tôi nhìn thẳng về phía trước, cô ấy cúi đầu nghịch túi xách. Ngăn giữa chúng tôi, là sự im lặng chưa từng có, xen lẫn đôi chút bất an và nỗi thấp thỏm lo sợ.

Chúng tôi không nói gì thêm.

Thay quần áo xong rồi đến sân bóng, Liều Liều đã khôi phục tinh thần, dù là phát cầu hay đón cầu, đều có độ mạnh yếu, mỗi lần thắng, tiếng cười của cô ấy vang vọng khắp sân cầu lông, còn có thể ngây ngô hồn nhiên làm một cái mặt quỷ với tôi.

Đánh cầu xong, chúng ta chia nhau ra tắm rửa, chiếu theo ước định, người thua mời một bữa cơm, sau đó còn phải cùng người thắng đi tặng hai.

Đây vốn là hiệp ước bất bình đẳng, khi đặt ra, đã biết trước kết quả. Nhưng người ký hợp đồng cam tâm tình nguyện, người thắng sao có thể không cười trộm đây?

Tắm sơ qua một chút, tôi mặc quần áo tử tế ra khỏi phòng tắm, có hai người đàn ông đang đứng trên hành lang. Tôi liếc qua một cái, không khỏi nhìn thêm mấy lần.

Ai cũng đều yêu cái đẹp. Thích nhìn trai đẹp không chỉ có phụ nữ.

Hai người đàn ông đều có dáng người chuẩn men, đi tới đâu cũng thu hút ánh nhìn của mọi người

Người đàn ông bên trái mặc vest màu xanh đậm, kết hợp với một chiếc cà-vạt xanh lá cây kẻ chéo, mái tóc dày được chải vô cùng gọn gàng, trên mặt đeo một cặp mắt kiếng gọng vàng, trên người tỏa ra mùi thuốc khử trùng, thân hình cao lớn, hai chân thon dài, mười ngón vô cùng tinh tế, khuôn mặt tuấn nhã ôn dật. Người đàn ông bên phải là mẫu đàn ông đang rất thịnh hành bây giờ: người đàn ông lạnh lùng, mặt không biểu cảm, ánh mắt thâm thúy, đường nét khuôn mặt góc cạnh giống như đao khắc, có chút giống con lai, cử chỉ phong thái bất phàm, so sánh với người đàn ông bên trái, có một uy thế khiếp người.

“Từ Nhân, tennis hay là cầu lông?” Người đàn ông ôn nhã hỏi người đàn ông lạnh lùng.

“Tôi không vấn đề gì, loại nào cũng được.” Giọng nói của người đàn ông lạnh lùng và ngoại hình như nhau, không có một chút độ ấm.

“Vậy tennis đi, bây giờ chắc có nhiều người chơi cầu lông lắm.”

Ngay lúc đó cửa phòng tắm nữ gần đó mở ra, mấy cô gái với mái tóc ướt nhẹ đi tới, thấy hai người đàn ông trên hành lang thì há hốc miệng, một vẻ mặt rất kinh diễm.

Hai người đàn ông coi như không thấy.

“Ngôn Mặc, chờ lâu rồi phải không?” Liễu Liễu vừa vẫy tay vừa cười tùm tùm đi về phía tôi.

“Sao không sấy khô tóc đi, trời lạnh thế này sẽ bị cảm mạo.” Tôi không đồng ý nói, đẩy cô ấy vào phòng tắm.

” Liễu Liễu...” Đột nhiên phía sau vang lên tiếng gọi, xen lẫn tiếng hít thở nặng nề.

Nụ cười trên mặt Liễu Liễu liền giống như bị đôi bàn tay ma quỷ nào đó xóa đi, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức hiện lên một tầng sương lạnh, môi tái nhợt, cô run rẩy đứng không vững, nắm lấy cánh tay tôi, cứng ngắt xoay người.

“Thật trùng hợp, bác sĩ Loan, anh cũng tới chơi bóng à?” Cô lễ phép mà xa cách chào hỏi, cánh tay của tôi bị cô ấy nắm chặt.

Người đàn ông ôn nhã kích động chạy đến trước mặt Liễu Liễu, lo lắng xen lẫn vui mừng, tay giơ lên không trung, giống như muốn ôm Liễu Liễu, nhưng đôi mắt hờ hững của Liễu Liễu khiến anh ta không dám tùy tiện hạ cánh tay xuống.

“Anh vừa về nước, gọi điện thoại cho em mà di động của em tắt máy, hình như em cũng chuyển nhà?” Người đàn ông ôn nhã dè dặt hỏi.

“Đúng, tôi chuyển nhà, thay đổi số điện thoại.” Liễu Liễu nói.

“Liễu Liễu, em khỏe không?” Khi hỏi câu này, giọng người đàn ông ôn nhã nhỏ hơn.

Đột nhiên tôi ý thức được người đàn ông trước mắt này chính là bác sĩ ngoại khoa khiến Liễu Liễu mắc chứng thất tình mà Từ Giai nói. Đúng thế, đứng trước mặt người đàn ông thế này, cho dù là đàn ông cũng sẽ không chiến tự bại. Anh ta là hình mẫu tài tử Liễu Liễu thích: thư sinh.

Liễu Liễu vẫn còn yêu anh ta sao?

Chân của tôi giống đứng trong nước biển ngập đến đầu gối, cảm giác lạnh lẽo dâng lên từ lòng bàn chân.

“Anh thấy tôi có chỗ nào không khỏe sao?” Liễu Liễu hỏi ngược lại, dịu dàng cười cười, “Tôi có hẹn đi ăn với bạn, đi trước.”

“Anh ta là bạn trai mới của em à?” Người đàn ông ôn nhã lúc này mới cảm nhận được sự tồn tại của tôi, ném một ánh mắt không tốt về phía tôi.

“Hình như tôi có quyền không trả lời câu hỏi này của anh.” Liễu Liễu lạnh lùng nói, đưa túi xách trong tay cho tôi.

Người đàn ông ôn nhã đứng thẳng bất động, khóe môi co quắp.

“Xin chào!” Người đàn ông lạnh lùng từ đầu đến cuối im lặng đứng phía sau đột nhiên lên tiếng.

Liễu Liễu nghe tiếng nhìn sang, khuôn mặt nhỏ nhắn bỗng nhiên đỏ bừng, gương gao nặn ra một nụ cười, “Trưởng khoa Điền, xin chào!”

“Ồ, là cô Liễu!” Người đàn ông lạnh lùng nhàn nhạt gật đầu một cái, đi tới.

“Vị này chính là Điền Tử Nhân, là trưởng khoa mới nhận chức, còn đây là thầy Mặc của đài phát thanh.” Liễu Liễu giới thiệu hai người chúng tôi, liếc người đàn ông ôn nhã một cái, miễn cưỡng nói, “Anh ta là bác sĩ Loan Chi Thanh của Bệnh viện Nhân dân.”

Đàn ông từ trước đến nay không vui đều giấu trong lòng, ba người chúng tôi lịch sự bắt tay, đơn giản chào hỏi nhau.

“Tôi quen Chi Thanh ở Pháp, cùng về nước. Chi Thanh vẫn nói ở có một người quen ở đại học Kỹ thuật, thì ra là cô Liễu.” Điền Tử Nhân hoàn toàn dùng giọng điệu bàn công việc. “Thầy Ngôn là danh nhân của thành phố này, danh tiếng ở trường chúng tôi cũng không nhỏ, vẫn muốn làm quen, không ngờ hôm nay lại trùng hợp như vậy. Chi Thanh, chúng ta đừng đánh tennis nữa, nếu đã gặp thì mọi người cùng nhau ăn bữa cơm, có được không?”

Không đợi Loan Chi Thanh nói tiếp, Liễu Liễu đã trả lời: “Không được, tôi và Ngôn Mặc còn hẹn vài người bạn khác nữa, trưởng khoa Điền, bác sĩ Loan, không quấy rầy hai người nữa, tạm biệt!”

Mặt Loan Chi Thanh không giấu được vẻ thất vọng, ánh mắt u oán quần lầy Liễu Liễu.

Diễn Tử Nhân tao nhã gật đầu, “Được, vậy chúng ta hẹn ngày khác gặp lại.”

Liễu Liễu không chờ tôi chào tạm biệt bọn họ, kéo tôi vội vàng chạy ra sân vận động, đứng dưới bầu trời đêm lạnh giá, há miệng thở phì phò.

Đã xa cách hơn một năm, bác sĩ kia vẫn ảnh hưởng đến Liễu Liễu nhiều như vậy, trước đây Liễu Liễu nhất định yêu anh ta rất sâu đậm.

Trong lòng tôi dâng lên một cảm giác chua chát.

“Ngôn Mặc, chúng ta dạo ven sông đi?” Liễu Liễu bình tĩnh lại, ngắt đầu nhìn tôi.

“Ừ!” Tôi xoa xoa tóc cô ấy, mở cửa xe cho cô.

Xe trong bóng đêm, chậm rãi di chuyển. Liễu Liễu nhìn ngoài cửa sổ, không nói một lời.

Tôi vẫn lái xe, trong đầu trống rỗng.

“Ngôn Mặc, anh thích tôi không?” Không biết qua bao lâu, Liễu Liễu đột nhiên quay đầu sang chỗ khác, hỏi.

Chương 8

Hết lần này tới lần khác yêu em

Tay tôi trượt một cái, suýt nữa đụng vào chiếc xe Van chạy phía trước, sau lưng toát mồ hôi lạnh. Tài xế xe Van hạ kính xe xuống, dùng lời lẽ thô tục mắng tôi.

Tôi áy náy lắc lắc tay, chạy xe đến trước một quán ăn nhỏ ven đường, “Tôi nghĩ tôi cần yên tĩnh một chút.” Tôi mở cửa xe, tháo dây an toàn cho Liễu Liễu.

Cô ấy cúi thấp đầu, giống như một đứa trẻ làm sai, mím môi thật chặt.

Quán nhỏ không đông lắm, phía trước quán ăn không quá sạch sẽ, nhưng phòng bếp cách một bức tường bằng thủy tinh đang bốc hơi nóng lại khiến người nhìn ấm áp trong lòng.

Tôi cố gắng hết sức chọn một cái bàn được coi là sạch sẽ ngồi xuống, gọi một lẩu vịt và một bầu rượu Hoa Điêu, dặn bà chủ bỏ nhiều gừng và đường đỏ, phải thật nóng.

Bà chủ ừ to, bung lên một bình nước trà trước.

Nước trà không nóng, lá trà không được ngâm qua, nổi từng cọng trên mặt nước, Liễu Liễu thổi lá trà ra, uống một ngụm.

“Liều Liễu, nói cho tôi biết, câu hỏi vừa rồi có phải là em nói đùa không?” Trong lòng tôi đã bình tĩnh lại, tôi cố gắng hỏi bằng giọng ôn hòa nhất.

“Anh cho rằng là đùa thì là đùa, anh nghĩ là thật thì là thật.” Liễu Liễu tránh né ánh mắt của tôi, lúc thì nhìn người khách ngồi bàn bên cạnh, khi thì nhìn dòng xe cộ ngoài đường.

“Tại sao lại hỏi tôi như thế?” Tôi thay đổi cách hỏi, đề sự rạo rức trong đáy lòng xuống.

Liều Liễu đột nhiên tức giận, nghiêm mặt, giọng nói lạnh lùng: “Chuyện đó rất khó sao? Không thích thì không thích, thích thì thích, rõ ràng rành mạch như vậy cũng không trả lời được à.”

“Không phải, Liễu Liễu, vấn đề này không khó trả lời, chỉ là em hỏi sai thời điểm thôi. Muốn dùng một người để lấp cái bóng trong lòng, như vậy không hay. Em có thể nghĩ đến tôi, tôi thấy rất vinh hạnh, thế nhưng trừ khi em thật sự quên được người cũ trong lòng em, thì em mới có thể cảm nhận được niềm vui của tình yêu, còn nếu không phải thì em sẽ càng đau khổ hơn, và còn có thể làm đau lòng một người khác.”

“Ồ, Ngôn Mặc, tôi biết anh am hiểu về âm nhạc, không ngờ anh còn là một nhà Triết học. Được rồi, tôi nghĩ tôi đã biết câu trả lời của anh, cảm ơn anh đã đưa thang, để tôi giữ được tôn nghiêm leo xuống.” Liễu Liễu mậm mê túi xách, tức giận cúi đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

“Liều Liễu!” Tôi kéo cánh tay cô ấy “Lẩu sắp mang lên rồi, bên ngoài lạnh như thế, ngồi xuống ăn.”

“Tôi không nghĩ bây giờ mình còn có thể nuốt trôi thứ gì. À, Ngôn Mặc, không phải tại câu trả lời của anh đâu, chỉ là tôi cảm thấy ra ngoài hóng gió một chút sẽ thoải mái hơn.” Cô ấy gỡ tay tôi, đi thẳng ra ngoài cửa.

Tôi nhìn bóng lưng mảnh khảnh của Liễu Liễu, đột nhiên trong đầu nảy sinh ý nghĩ sẽ không còn được gặp cô ấy nữa, tôi chạy theo, nắm chặt hai tay của cô ấy, ép cô ấy nhìn thẳng vào mắt tôi.

Đêm đông lạnh lẽo, một vầng trăng sáng treo trên trời, giống như một ngọn đèn không bao tắt, một ngọn đèn âm áp trong đêm tối, tôi khép hờ mắt, nghe thấy giọng nói vô cùng kiên định của mình.

“Đúng vậy, anh thích Liễu Liễu.”

Liều Liều im lặng nhìn tôi chăm chăm, nhìn thẳng vào mắt tôi, một giọt nước mắt từ từ lăn xuống.

“Anh trả lời chậm quá phải không?” Tôi cúi đầu, dịu dàng lau nước mắt trên mặt em.

Thật không ngờ, có một ngày, tôi lại hạnh phúc đến như vậy, có thể gần Liều Liều như thế.

Mới ngày nào gặp Liều Liều, em lưu lại một hình ảnh đẹp trong lòng tôi, khắc sâu trong lòng, ngày càng sâu đậm.

Không thể giải thích lý do vì sao lại yêu, chỉ là lúc bắt đầu đã không thể ngăn cản.

“Không phải!” Liều Liều ngại ngùng úp mặt vào vai tôi, khóc thút thít, “Trong lòng em đã xóa sạch cái bóng của người kia từ lâu rồi, bởi vì anh khiến em cảm giác thấy rất ấm áp, mới muốn... đến gần anh một chút. Ngay từ đầu, em đã nghĩ đến anh... Tưởng anh là bạn trai của Từ Giai nên mới không để ý đến anh nữa, mãi đến khi Từ Giai nói anh từ chối cậu ấy, em... Em mới...”

Tôi đưa tay vỗ vỗ đầu em, xoa xoa tóc em, “Lúc đầu thấy em lạnh nhạt, thì ra em đang cố ý tránh né anh.”

“Ngôn Mặc, trên người anh có một loại ấm áp rất hấp dẫn em, em... Sợ em sẽ thích anh, cho nên chỉ có thể né tránh. Có rất nhiều người thích Ngôn Mặc, em không muốn đi xếp hàng.”

“Nhưng, Liều Liều là duy nhất.”

Liều Liều ngẩng đầu nhìn tôi, tôi cũng nhìn em. Chúng tôi nghe tiếng tim mình loạn nhịp. Tôi nắm tay trái em, lại nắm tay phải em, kéo em vào lòng, nhẹ nhàng hôn lên đôi môi hơi lạnh của em.

Thân thể Liều Liều run nhẹ, vai từ từ thả lỏng, dựa vào lồng ngực tôi, đón nhận lần tiếp xúc thân mật đầu tiên giữa hai chúng tôi.

Tôi không dám tin đây là sự thật, như một mảnh gỗ trôi nổi trên mặt hồ, theo nước nhấp nhô.

Bóng đêm nhẹ nhàng, trái tim tôi đập những nhịp đập ngọt ngào, tôi muốn hét to lên thật hạnh phúc.

Ông trời cũng muốn quan tâm đến tôi sao?

“Liều Liều, em cũng thích anh sao?” Tôi không muốn buông môi ra, ngón tay vỗ nhẹ gò má em.

“Nếu như em không thích anh, anh cũng không thích em sao?” Liều Liều hờn dỗi hỏi lại.

“Không, nếu như vậy, anh sẽ lặng lẽ đứng phía sau, lén lút thích em.” Tôi thẳng thắn nói.

“Nói nghe thảm vậy, như thể em là người thích hành hạ người khác không bằng.”

Tôi cung chiều vuốt mũi em, “Quay về chủ đề chính, bây giờ vào ăn cơm đi!”

Tránh tôi lâu như vậy, không nóng không lạnh đi chung với tôi, không phải là người thích hành hạ người khác thì là gì.

Hai chúng tôi nắm tay đi vào quán ăn nhỏ, lẩu và rượu Hoa Điều nóng hổi đã được bung ra.

Cuối cùng tôi cũng có thể lấy thân phận bạn trai mà quan tâm chăm sóc Liễu Liễu, tôi gấp thịt vịt cho em, gấp điểm tâm, rót rượu Hoa Điều cho em.

Tất cả vô cùng tự nhiên, giống như đã làm rất nhiều lần rồi. Hay ở trong lòng tôi, vẫn luôn muốn yêu thương che chở Liễu Liễu như vậy.

“Ngôn Mặc, hôm nay không phải em bị cái gì kích thích mới hỏi anh như vậy đâu, em vẫn luôn chờ anh chủ động nói ra, nhưng anh thật sự khiến em đợi đến nóng nảy.” Uống chút rượu, mặt của Liễu Liễu đỏ ửng, đôi mắt sáng ngời, tôi nhin không được lại muốn hôn em.

Một cô gái tốt như vậy thật sự thích tôi sao?

“Loan Chi Thanh là bạn trai đã chia tay hơn một năm trước của em, cũng coi như là mối tình đầu của em, khi đó em yêu rất nghiêm túc, hi vọng giống như người khác, yêu đương mấy năm sau đó kết hôn. Anh ta là một đối tượng vô cùng tốt để kết hôn, nghề nghiệp tốt, khuôn mặt cũng là kiểu em thường thích. Bạn bè hâm mộ, bố mẹ hài lòng, tất cả đều rất hoàn mỹ. Anh ta chắc chắn rất yêu em, chỉ là... không chịu nổi cô đơn. Em dẫn sinh viên đi thực tập một tháng, ngày trở về muốn cho anh ta một niềm vui lớn, không nói trước mà đến thẳng nhà anh ta, kết quả là... Em nghĩ Từ Giai đã nói hết với anh rồi. Khoảng khắc đó em không cam lòng, không phải là kiểu tan nát cõi lòng mà vì cảm thấy nực cười, thì ra tình yêu thật sự là thứ đồ xa xỉ, trên đời này làm gì có cái gì hoàn mỹ. Em nghĩ em đã phá vỡ một câu chuyện cổ tích, không bao giờ... phải cẩn thận giữ gìn nữa, em được giải thoát rồi. Em không nói gì, cũng không làm khó anh ta, thành toàn cho sự phong lưu của anh ta, để anh ta hoàn toàn tự do, bởi vì anh ta đã không còn là một người đàn ông đáng cho em nỗ lực.”

“Thấy em tỏ ra tự nhiên không thèm để ý, Loan Chi Thanh đau lòng lắm, anh ta chỉ muốn chơi đùa với cô gái kia thôi chứ không muốn thành thật. Hai nhà đều nói đến chuyện cưới gả, thú nhận với bố mẹ, bạn bè, người thân hai bên thế nào, làm sao thu dọn cục diện này, anh ta đều phải lo lắng. Mà em lại có thể an tâm làm người được thông cảm, chuyện gì cũng không bị hỏi. Anh

ta đi khắp nơi nhờ người nói giúp, quỳ xuống khóc lóc trước mặt em, nói không bao giờ ... phạm sai lầm nữa. Ngôn Mặc, nhìn một người khí phách hiên ngang trở thành như vậy, em không mủi lòng mà chỉ cảm thấy đau lòng, không thể tin mình có thể yêu một người đàn ông như thế lâu đến vậy, như anh nói, ngay cả kỷ niệm cũng không có. Càng buồn cười là cô gái kia thấy điều kiện anh ta tốt, cứ quần lầy anh ta. Loan Chi Thanh không có cách nào đối mặt với tất cả nên mới chạy trốn ra nước ngoài. Anh nói xem, em có thể nhớ thương một người đàn ông như vậy không? Nếu như nói có cảm giác gì, đó chính là tiếc nuối đã yêu một người đàn ông như anh ta.”

“Tối nay em đột nhiên hỏi anh, là em không muốn đợi anh thêm nữa, em phải cố gắng một chút, không để cho Loan Chi Thanh nghĩ rằng em đang chờ anh ta, cũng không muốn tự kiềm nén chính mình. Ngôn Mặc, anh khiến em nảy sinh tình yêu, mà loại cảm giác này, từ sau khi chia tay Loan Chi Thanh, chưa từng có với bất kỳ người nào.”

“Ngôn Mặc, em không dối, cũng không phải quá xúc động. Bởi vì em thật sự thích anh, nên mới hỏi câu đó.”

Liều Liều nắm tay tôi, dịu dàng như nước.

” Liều Liều...” Tôi nói không lên lời, cũng tìm không ra từ ngữ thích hợp để diễn tả cảm giác trong lòng, chỉ có thể gọi tên của em.

Tôi nắm tay em, đưa lên môi, hôn từng ngón một.

Phản tình cảm đột nhiên xuất hiện này, tôi nguyện dùng cả đời để bảo vệ, tôi lặng lẽ thề với lòng.

“Liều Liều, còn Điền Tử Nhân ở trường em thì sao?” Tôi nghĩ đến người đàn ông lạnh lùng đi chung với Loan Chi Thanh. Tôi có thể không để ý đến Loan Chi Thanh, nhưng không cách nào bỏ qua người đàn ông kia.

Liều Liều nhấp một ngụm rượu Hoa Điêu, “Ừ, anh ta đi du học nước ngoài về, nghe các đồng nghiệp nói anh ta là một kiến trúc sư thiên tài, đạt được nhiều giải thưởng lớn về thiết kế ở nước ngoài, lần này là trường học trả lương cao mời anh ta từ nước ngoài về, chẳng cần phải cố gắng gì hết, còn trẻ mà đã được làm trưởng khoa kiến trúc. Ngôn Mặc, Khoa Kiến trúc là khoa hot nhất trường bọn em, bao nhiêu người tranh nhau đến sát đầu mả trán để vào được đây. Còn tại sao anh ta đi chung với Loan Chi Thanh thì em không biết.”

“Liều Liều, vậy em ở khoa nào?”

“Em cũng ở Khoa Kiến trúc, nhưng, em dạy các lớp về công trình giao thông. Trắc lượng học đều có liên quan đến các loại công trình.”

Tôi gật đầu, tôi đã hiểu thêm nhiều điều về Liều Liều.

Ăn cơm xong, không còn sớm nữa nên tôi đưa Liều Liều về nhà. Ở dưới lầu nhà trọ, em ngại ngùng nói hẹn gặp lại, tôi ôm em, mượn bóng đêm hôn

em một cái, môi đột nhiên truyền đến cảm giác đau nhẹ, Liễu Liễu dùng răng cắn môi dưới của tôi, cắn nhẹ nhàng, độ mạnh yếu rất vừa phải.

Yết hầu lên xuống, tôi không khống chế được hôn càng thêm sâu, gấn bó như môi với răng, chặt chẽ.

“Đây là ấn ký của em, về sau, chỗ này là của một mình em, không cho phép người khác đụng đến.” Liễu Liễu hôn lên môi tôi, khẽ cười vẫy tay với tôi, vui vẻ đi lên lầu.

Tôi vuốt môi còn lưu lại dấu răng, đầu óc trống rỗng, một lúc lâu mới phục hồi cảm giác, tôi thật sự yêu sao?

Nếu như có thể, thật muốn giờ khắc này dừng lại mãi mãi, không cần xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong tương lai, không cần thử thách qua mưa gió bão táp.

Tôi yêu Liễu Liễu, Liễu Liễu yêu tôi, không mang theo bất kì tia tạp chất nào, cảm giác tựa như mối tình đầu.

Chương 9

Buông bỏ tất cả để bên em (1)

Trước năm mới, Lưu Lộ về lại đài phát thanh. Tôi đưa cô ấy vào phòng thu, thực hiện một chương trình không lên sóng.

Kết thúc chương trình, tôi suy nghĩ rồi gạt đầu: “Tốt rồi, em có thể đi làm.” Suốt một tháng này cô ấy đã tìm được chính mình, không còn là cái bóng của người khác nữa.

“Thầy Ngôn, em có thể đi theo thầy thực tập nữa không?” Cô ấy mong mỗi nhìn tôi.

“Không, em không cần thực tập nữa, chương trình sáng mai còn trống một vị trí, em làm chương trình đó đi. Em có thiên phú làm DJ, cứ từ từ rồi sẽ đến, em sẽ trở thành giọng nói được chào đón nhất thành phố này.” Tài năng mới thường thiếu tự tin, cần phải cố vũ nhiều hơn.

“Nhưng em muốn đi theo thầy Ngôn học hỏi.” Lưu Lộ đứng ngoài cửa, mặt đỏ lên, hít mũi một cái.

“Tôi đã không còn gì để truyền đạt cho em nữa rồi, con đường sau này em phải tự bước đi.” Tôi nay tôi còn phải đến quán bar tập đàn, năm mới dần

nhạc có mấy tiết mục biểu diễn, Liễu Liễu nói muốn đi xem nên tôi còn phải vội đi đón em.

“Thầy Ngôn, đó là thật à?” Lưu Lộ bỗng dưng rụt rè hỏi tôi.

Tôi dừng bước, không hiểu: “Gì cơ?”

“Em nghe người ta nói Mạc Tâm Văn từng là bạn gái của thầy.” Cô vịn mười đầu ngón tay, cố chấp nhìn tôi.

“Đáp án có liên quan gì đến em không?” Tôi nhú mày. Lưu Lộ có vẻ biết nhiều chuyện của tôi, làm tôi có cảm giác tức giận vì bị người ta theo dõi.

“Dĩ nhiên có liên quan ạ, nếu thầy Ngôn không có bạn gái, thầy sẽ... em muốn...”

“Không, ” Tôi cắt ngang lời thổ lộ của cô ấy: “Xin lỗi, tôi có người yêu rồi.” Lúc nói lời này, giọng nói của tôi không nén nổi tự hào.

“VẬY À.” Lưu Lộ cúi đầu, vẻ mặt thất vọng.

Tôi không có thời gian đi an ủi cô ấy, Liễu Liễu nóng tính lại rất nhạy cảm, tôi chỉ cần đến muộn một tí là em đã tưởng tượng lung tung rồi.

Liễu Liễu không ở trạm bảo vệ trước cổng trường đợi tôi, tôi lái xe vào trong trường.

Bây giờ tôi đã biết nhiều điều về Liễu Liễu, phòng làm việc của em ở đâu, em dạy phòng nào, nhà trọ ở đâu, số điện thoại bao nhiêu, em từng học những trường nào, đã bị những bệnh gì, thích gì hay ghét gì... Tất cả tôi đều biết, tôi đang cố gắng hòa nhập vào cuộc sống của Liễu Liễu, còn Liễu Liễu đã trở thành phần quan trọng nhất trong cuộc sống của tôi.

Những thứ này đều là việc nhỏ như hạt vừng, nhưng vì người đó, chỉ một chút xíu thế thôi cũng đủ cho lòng ấm áp. Sẽ cảm thấy mình là người đặc biệt với cô ấy, còn cô ấy là duy nhất với mình.

Duyên phận là một nút thắt rắc rối phức tạp, sít sao gắn kết hai trái tim đồng nhịp.

Dùng dùi văn phòng khoa kiến trúc, tôi ngẩng đầu, thấy phòng làm việc Liễu Liễu sáng đèn, tôi mỉm cười xuống xe.

Có một người đi từ cửa hông ra, người này bịt kín từ đầu đến chân, tôi nhìn ánh mắt người đó, là Từ Giai đã lâu không gặp.

“Hi!” Tôi chào, cô ấy liếc tôi, bĩu môi: “Đến tìm Liễu Liễu à?”

Mấy ngày nay xe của tôi đều ra vào vào Đại học Kỹ thuật, những ai quen biết tôi đều biết, tôi và Liễu Liễu đang yêu nhau.

Tôi gật đầu, cười hạnh phúc: “Cô ấy ở trên đó à?”

“Ừ, trưởng khoa đang nói chuyện với cậu ấy. Không ngờ hai người yêu nhau thật, cũng chẳng thêm để ý đến cảm nhận của tôi.” Từ Giai nói nhỏ:

“Liều Liều quen anh giống thiên nga với cóc ghè thôi. Anh chẳng bằng một góc bạn trai cũ của cậu ấy!”

Tôi vênh mặt: “Đúng thế, không đều giả bằng, không đẹp trai bằng, bằng cấp cũng không bằng, nhưng biết sao được, Liều Liều chọn tôi.”

Lúc nói câu này, lòng tôi vô cùng ngọt ngào.

Có lần ở bên nhau, ôm Liều Liều vào lòng, tôi từng hỏi em một câu ngu ngốc, tại sao lại chọn anh? Liều Liều lườm tôi một cái, anh hỏi em thì em biết hỏi ai? Tại sao em chẳng có cảm giác gì với người khác nhưng lại bị anh mê hoặc chứ? Anh cũng không phải mẫu hình em thích, azzzz, Ngôn Mặc, không biết anh bỏ bùa gì cho em nữa?

Tôi âu yếm hôn lên vành tai xinh đẹp của em, bật cười. Liều Liều, người bỏ bùa là em mới đúng, bây giờ mỗi ngày anh không bị em cắn một miếng sẽ như người mất hồn mất vía, em nói xem, có phải anh là người thích bị ngược không?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Liều Liều đỏ bừng, lườm tôi, sau đó xoay người cúi xuống hôn lên mặt tôi, khi chuyển qua cổ, nụ hôn ngọt ngào trở thành cắn nhẹ, ngứa đến tận đáy lòng.

Em vẫn không động đậy, nằm im tựa vào ngực tôi.

Cắn nhẹ vào cổ là hành động thân mật nhất của Liều Liều khi thể hiện tình yêu với tôi, tôi cười nói em là quỷ hút máu, em nói quỷ hút máu tốt chứ sao, vừa mỹ lệ gợi cảm, lại trung thành với tình yêu. Tôi bảo cắn đi, em hút máu anh thì anh cũng biến thành quỷ hút máu, hai chúng ta sẽ bên nhau trọn đời.

Buồn nôn! Liều Liều tức giận lườm tôi, nhưng trong mắt lại đong đầy ngọt ngào.

Từ Giai hừ một tiếng, đưa suy nghĩ của tôi trở về: “Anh đừng có mơ mộng, Liều Liều bị ma ám mới lên thuyền giặc. Nếu cậu ấy phát hiện ra anh chẳng tốt đẹp như bề ngoài thì anh chết chắc.”

Câu nói lạnh lùng của cô ấy vang bên tai, âm lãnh quỷ dị, tôi vô thức rùng mình.

“Anh tự hỏi lương tâm đi, thật ra anh chẳng xứng với Liều Liều. Bây giờ cậu ấy cô đơn nên mới thế, anh khác mấy người bên cạnh, cậu ấy chỉ hiểu kì về anh chứ không phải yêu. Mấy người DJ như bọn anh ai chả dẻo miệng, Liều Liều sẽ dần tỉnh ra thôi. Cậu ấy là con sơn dương lạc đường, sớm muộn gì cũng có người đưa cậu ấy về quỹ đạo đúng thôi.”

Câu cuối cùng Từ Giai nói mang hai ý nghĩa, nhưng tôi không muốn hiểu sâu. Liều Liều yêu tôi như mặt trời ban trưa, không hề giấu diếm điều gì, tôi luôn tin tưởng về tương lai hai đứa.

Cửa thang lầu hai tối lại, có hai bóng dáng sóng vai đi ra.

Là Liễu Liễu và Điền Tử Nhân.

Liễu Liễu mặc áo bành tô màu hồng nhạt, đi giày da cùng màu, quàng khăn sọc caro đen trắng. Điền Tử Nhân mặc áo bành tô màu khói và quần tây, hai người đứng cùng nhau hài hòa giống như một đôi tình nhân vậy.

Tự nhiên tôi thấy khó chịu, nhưng chỉ một chút thôi, tôi đi lên trước bắt tay với Điền Tử Nhân. Điền Tử Nhân đối với anh cũng lạnh nhạt, gật đầu với tôi. “Chơi vui vẻ.” Câu này anh ta nói với Liễu Liễu. Sau đó anh ta xoay người đi lên lầu.

“Chờ lâu rồi phải không?” Liễu Liễu nói, thấy Từ Giai đứng một bên xem trò vui: “Từ Giai, có muốn đi xem Ngôn Mặc biểu diễn không?”

“Cô Từ có hẹn rồi.” Tôi vội nói, liếc Từ Giai một cái. Tôi và Liễu Liễu hẹn hò, không muốn mang theo cái một bóng đèn lớn như thế.

Từ Giai bĩu môi: “Bỏ đi, tôi cũng không muốn cản trở người khác.” Cô ấy lườm tôi, đi thẳng.

Tôi và Liễu Liễu lên xe, lúc khởi động xe chợt thấy trong tay em cầm một cái đĩa CD và tấm thiệp mừng.

“Thiệp Giáng sinh hay thiệp mừng năm mới vậy?”

Liễu Liễu giơ lên trước mặt tôi: “Là thiệp mừng Giáng sinh, trường khoa Điền tặng.”

“Đĩa CD cũng vậy à?”

“Ừ, là chuyên tập đàn hạc mà em thích, rất hiếm đó, không biết anh ta kiếm đâu được.” Liễu Liễu mở bao CD, hào hứng nói: “Ngôn Mặc, em nghe thử nhé.” Em mở máy nghe nhạc trong xe ra, bỏ đĩa CD vào.

Lòng tôi chợt khó chịu.

Một lát sau, trong xe vang lên tiếng đàn hạc du dương, Liễu Liễu nhắm mắt say sưa lắng nghe.

“Trường khoa tốt với em thật đấy!” Tôi làm như vô tình nói.

“Phải nói là tốt với bọn em mới đúng.” Liễu Liễu tinh nghịch chớp mắt, lại gần hôn vào má tôi một cái: “Đừng có ghen bậy ghen bạ, tất cả giáo viên trong khoa đều có quà. Có lẽ anh ta mới đến trường nên muốn tạo quan hệ tốt với mọi người thôi.”

“Ai cũng có quà hả?” Hôm nay tôi mới nhận ra mình là người nhỏ mọn như thế.

“Em cũng không chú ý nữa. Sao thế, Ngôn Mặc à, chỉ là một cái đĩa CD thôi mà, không phải vật quý giá gì.” Liễu Liễu nháy mắt mấy cái, sợ tôi chuyện bé xé ra to.

Không phải vật quý giá, nhưng tâm ý cũng không nhỏ. Đĩa CD này là đĩa nhạc bên Pháp, ở trong nước không thể mua được. Liễu Liễu ngây thơ nên không nghĩ nhiều, còn tôi là đàn ông, lại là người đàn ông từng trải. Đàn ông sâu sắc biển khơi, muốn lấy lòng một cô gái thì phải bắt đầu từ sở thích của cô ấy, tốn nhiều công sức.

Tôi nhận ra có gì đó không bình thường, nhưng không biết người đàn ông này chỉ muốn làm việc tốt, hay là vì bản thân anh ta?

Tôi thừa nhận là tôi rất khó chịu.

Suốt cả đường đi, tôi và Liễu Liễu đều im lặng, tựa như có khoảng cách vô hình.

Quán bar hôm nay có không ít khách, đa số là fan của chúng tôi. Máy người trong ban nhạc đã đến, đang ở trên sân khấu điều chỉnh âm thanh. Tôi dẫn Liễu Liễu đến cái bàn dễ nhìn nhất, cởi áo măng tô giúp em, khoác khăn quàng cổ lên thành ghế, bảo phục vụ mang lên một ly trà sữa.

Liễu Liễu chưa đến quán bar bao giờ, tò mò nhìn quanh.

Em từng đùa tôi rằng mấy người trong quán bar đều là thành phần bất hảo, là đám người dưới đáy xã hội. Tôi néo mũi em, bảo lúc nhất định sẽ đưa em xuống đáy xã hội tham quan.

“Anh đi ra sau thay đồ, lát nữa gặp!” Tôi vỗ vai em, đi về phía sân khấu.

Trên sân khấu, ca sĩ chính của nhóm – lão Đỗ đang ôm một cô gái tóc dài cười ngọt ngào, tôi đi lại vỗ vai anh ta, cả anh ta và cô gái trong lòng cùng quay lại.

Tôi đứng đơ tại chỗ.

Cô gái kia là Lưu Lộ.

“Cái vẻ mặt này là gì hả, không phải làm cùng đài phát thanh à, sao lại ngạc nhiên như thế?” Lão Đỗ gầy gầy, vui vẻ đấm tôi một cái, chớp mắt: “Ngôn Mặc, cậu không biết Lưu Lộ là fan lâu năm của ban nhạc chúng ta nhỉ, he he, nhưng bây giờ đã thuộc về tôi rồi.”

Tôi rất ngạc nhiên, vì Lưu Lộ chưa bao giờ nói với tôi chuyện này.

“Chào thầy Ngôn.” Lưu Lộ khéo léo bắt chuyện với tôi.

“Bạn gái giáo viên của cậu đến không?” Lão Đỗ nhìn dưới sân khấu.

“Bạn gái thầy Ngôn là giáo viên?” Vẻ mặt Lưu Lộ phức tạp, giọng nói vỡ vụn.

“Ừ, là giảng viên đại học, Ngôn Mặc giấu cô ấy kỹ quá, hôm nay mới xuất đầu lộ diện. Ngôn Mặc, cô ấy đâu rồi?”

Tôi chân chờ một lát, xoay người cười với Liễu Liễu ngồi bên dưới, Liễu Liễu vỗ tay.

“Ngôn Mặc, cậu may mắn thật, ai cũng bảo giáo viên ngành kỹ thuật đều giống khủng long, mà đây là mỹ nữ ngàn năm có một, khí chất cũng tốt, vừa nhìn là biết người làm nghề giáo rồi.” Lão Đỗ cười nói, nhìn Lưu Lộ rồi vội xoa đầu thanh minh: “Nhưng không thể so với Lưu Lộ nhà tôi được. Giọng nói Lưu Lộ nhà tôi truyền cảm vô cùng, lại hiền lành xinh đẹp, thuộc dạng mỹ nữ cực phẩm.”

Tôi không chịu nổi lắc đầu, đi ra sau cánh gà vẫn còn nghe lão Đỗ dở dành Lưu Lộ.

Lưu Lộ mím môi, không đáp lại anh ta.

Dàn nhạc biểu diễn cần phải ăn mặc khác người một tí, như thế sẽ hấp dẫn ánh mắt người nhìn. Tôi thay áo khoác da, để ngực trần, mặc quần jean rách bó sát màu đen, tay đeo mấy cái nhẫn bạc, còn đeo thêm khuyên tai phát sáng, dùng keo vuốt tóc lên và đánh ít phấn để mặt đỡ tái dưới ánh đèn.

Lão Đỗ còn mặc đồ tua rua, hai người khác cũng mặc đồ ‘khác loại’.

Đèn bốn phía quán bar tắt đi, trên sân khấu sáng rực. Một hồi nhạc điện tử vang lên, bọn tôi bước ra sân khấu.

Fan hâm mộ ở bên dưới hò hét huýt sáo âm ỉ, hiện trường nhanh chóng Hot lên, bọn tôi nhanh chóng hòa mình vào không khí nóng bỏng ấy.

Sự nhiệt tình của khán giả là chất xúc tác mạnh mẽ nhất, buổi tối hôm nay thật điên cuồng, chưa bao giờ điên cuồng như thế, chúng tôi hòa làm một với âm nhạc, từng bài hát từng bài nhạc vang lên, khán giả bên dưới hét tên chúng tôi đến khàn cả giọng, bọn tôi trên sân khấu mồ hôi như mưa, đốt cháy hết tất cả. Đến bài cuối cùng, fans không kiềm chế được nhảy lên bàn, tặng hoa, mỹ nữ, ôm hôn, tôi chẳng nhớ được gì hết, cứ nhảy theo giai điệu, đến khi phát hiện ra Lưu Lộ ôm tôi, môi cô ấy dán vào người tôi, lúc ấy tôi chột tỉnh tảo.

Theo phản xạ tôi nhìn về bàn, Liễu Liễu, phục vụ đang thu dọn ly chén, trên thành ghế, khăn quàng cổ sọc caro cô đơn nằm đó, chờ đợi chủ nhân mang nó về.

Chương 10

Buông bỏ tất cả để bên em (2)

Tôi ném đàn ghitar, nhảy xuống sân khấu, hỏi phục vụ có thấy cô gái mới ngồi ở bàn này đâu không.

Phục vụ nói, khi anh bắt đầu diễn không lâu thì người này đã đi rồi.

Tôi lấy đi động gọi cho Liễu Liễu, điện thoại đổ chuông nhưng không có ai nghe. Tôi biết Liễu Liễu rất nhạy cảm, Liễu Liễu mà tức giận thì lúc nào cũng chỉ biết im lặng.

Em thấy Lưu Lộ hôn tôi ư?

“SHIT!” Tôi đâm vào thành ghế, nhắm mắt lại, lòng bàn tay đau rát.

“Ngôn Mặc, đi, chúng ta đi uống rượu.” Lão Đỗ ôm Lưu Lộ, tay giờ bình rượu lão đảo đi đến trước mặt tôi, Lưu Lộ híp mắt, đôi mắt ánh lên tia điên cuồng.

Tôi cầm khăn quàng cổ lên, lắc đầu chạy ra khỏi quán bar, không để ý bản thân còn mặc đồ diễn trên người.

Tuyết bay đầy trời, gió lạnh ù ù thổi qua tai.

Xe giống như bị đóng băng, vặn chìa khóa mấy lần mới khởi động được.

Tôi vừa lái xe vừa nhìn quanh hai bên đường, mong có thể thấy được bóng dáng Liễu Liễu. Cuối cùng khi gần đến nhà trọ Liễu Liễu, tôi thấy em đi giữa trời tuyết lạnh, cổ áo phong phanh, hai tay ôm mình, hoa tuyết nhuộm trắng tóc em, em lắc đầu để tuyết rơi xuống.

“Liễu Liễu...” Tôi sợ làm em giật mình, chạy xe đến gần em, nhẹ nhàng gọi.

Em xoay người lại, đối mắt với tôi, em ngạc nhiên rồi lập tức quay đầu, tiếp tục đi về phía trước. Chúng tôi chỉ cách nhau một khoảng ngắn, nhưng lại như có thứ gì đó đẩy mạnh làm chúng tôi cách xa, thật xa.

Em thà bị lạnh đến run người cũng không quay về quán bar lấy khăn quàng, cũng không nguyện nhìn tôi trên sân khấu.

Trong nháy mắt, niềm vui khi tìm thấy em lại biến thành chán nản, từ ngày quen biết đến yêu nhau, tất cả những chuyện xưa cũ, trong những hồi ức giữa chúng tôi, dù em là người nói tiếng yêu trước, nhưng tôi lại lún sâu vào vũng bùn tình ái nhiều hơn em.

“Lên xe!” Tôi mở cửa xe, mạnh mẽ ôm em ngồi vào trong.

Liễu Liễu mím chặt môi, hờ hững nhìn tôi.

“Xin lỗi, anh đã phá hủy một buổi tối tốt đẹp rồi.” Tôi lấy khăn quàng cổ đưa cho em, mắt nhìn phía trước, tuyết rơi ngày càng nhiều, đường trơn, xe giống như con ốc sên bò chậm chạp: “Nhưng Liễu Liễu này, khi biểu diễn

tình cảm mãnh liệt nên xúc động thể thôi, không phải yêu đương gì hết, chuyện đó không có ý nghĩa gì cả.”

“Ngôn Mặc, chúng ta chia tay đi!” Liễu Liễu im lặng một lát, thân thể vì lạnh mà run rẩy, em bỗng nhiên nói.

“Tại sao? Chỉ vì chuyện fan cuồng hôn anh?” Tôi hơi kích động.

“Không,” Liễu Liễu nói, “Em đi ra trước, không thấy fan hôn anh.”

“Vậy nguyên nhân là gì?”

“Ngôn Mặc, anh không nhận ra chúng ta chẳng có điểm chung nào ư? Anh mặc đồ da bó sát người, đeo đàn ghita điện, thích rock, mê ca nhạc và có nhiều fan hâm mộ. Còn em, suốt ngày vùi đầu vào sách vở, ngày nào cũng đối mặt với môn Trắc lượng học khô khan, không phải ở thư viện hay phòng học thì ở nhà, giống như trạch nữ. Những thứ anh yêu thích em chẳng có hứng thú gì, còn sở thích của em với anh là thứ xa lạ.”

“Thì sao chứ? Chúng ta không phải bạn tri kỉ, cũng không phải đối tác làm ăn, chỉ cần chúng ta yêu nhau là được rồi.”

“Ngôn Mặc, chúng ta không có tiếng nói chung, yêu như thế rất mệt mỏi.”

“Mệt mỏi?” Tôi không thể nào tiếp nhận lí do đó, cảm thấy thật nực cười.

Xe dừng lại trước nhà trọ Liễu Liễu, em buồn bã nhìn tôi, đẩy cửa xe bước xuống. Không có hôn, không có ôm, chợt giống như hai người xa lạ.

Tôi xuống xe, đứng chặn trước mặt em.

Trong khoảnh khắc ấy, tôi rất muốn lay cho em tỉnh táo lại, để em rút lại những lời vừa nói. Nhưng, tôi không làm được. Trong ánh mắt người đời, Liễu Liễu vừa trẻ trung xinh đẹp lại xuất thân thư hương môn đệ, là giảng viên đại học, tính tình hiền lành dịu dàng; còn tôi chỉ là một người có quá khứ đau thương, đã gần tuổi trung niên, là một DJ của đài phát thanh, không có gia cảnh tốt đẹp cũng chẳng giàu có, làm sao xứng với Liễu Liễu đây? Đền tỵ tôn đàn ông tôi cũng chẳng có, bỗng dưng tôi rất hận Liễu Liễu, hận em tự nhiên bước vào cuộc sống của tôi sau đó lại bỏ đi không chút lưu luyến. Những ngọt ngào trước đây chẳng thể bù đắp nỗi vết thương lòng.

“Ngoài này tuyết rơi, anh mau vào xe đi.” Liễu Liễu nói nhỏ, nhưng giọng nói rất bình tĩnh.

Tôi im lặng.

“Ngôn Mặc, em chỉ là người bình thường, không xứng được anh yêu.” Em buồn bã ngẩng đầu lên.

Tôi cười khô, gạt bông tuyết nơi khóe mắt, lòng lạnh lẽo: “Yêu là yêu, không có chuyện xứng hay không xứng.”

Môi Liễn Liễn khẽ run, yếu đuối. Em như thể thật giống con mèo nhỏ lạc đường, khiến tôi không đành lòng.

Tôi vươn tay ôm em vào lòng, muốn dành cho em một chút ấm áp. Ngực trần áp vào khuôn mặt nhỏ lạnh lẽo của em, em dựa vào tôi nức nở.

“Đừng khóc, Liễn Liễn.” Tôi ôm em chặt hơn, nâng mặt em lên, hôn em, không để đầu lưỡi em rời khỏi miệng tôi.

“Xin lỗi.” Liễn Liễn cố sức đẩy tôi ra, vội vã chạy lên lầu, không quay lại nhìn tôi một lần nào nữa.

Tình yêu nhỏ nhoi nhẹ nhàng tới rồi lại nhẹ nhàng đi, nhanh tới mức giống như chưa từng đến.

Tôi không biết mình đã lái xe về như thế nào, suốt cả đêm, tôi đánh đàn ghita, hát một bài duy nhất lặp đi lặp lại, bài hát đó là tôi viết cho Liễn Liễn, định làm quà mừng năm mới cho em.

Tôi nghĩ, em sẽ chẳng bao giờ nhận nó đâu.

Hôm sau tôi có việc phải đến Đại học Kỹ thuật. Để chuẩn bị đón Giáng sinh và năm mới, ban nhạc của trường chuẩn bị một vài tiết mục, chương trình học tạm thời dừng lại, tôi chỉ huấn luyện riêng cho bọn họ.

Hình như tôi bị cảm lạnh, giọng nói khàn đặc và bị ho, có lẽ vì hôm qua chạy trong tuyết mà không mặc áo khoác.

Tôi chỉ mới nói mấy câu đã ho sù sụ, trán toát mồ hôi, uống thuốc cũng không có tác dụng. Học sinh lấy cho tôi cái ghế, rót nước, tôi ngồi trên ghế xem bọn họ tập luyện.

Khán giả trong hội trường rất nhiều, Từ Giai cầm sách giáo khoa cũng đứng trong đó. Cô ấy chen lên đứng trước mặt tôi.

“Tôi qua anh gắng sức quá nhỉ, biến thành cái dạng này hả?” Từ Giai liếc tôi.

Tôi không nói thành tiếng được, đành xua tay.

“Liễn Liễn đâu rồi, đáng ra lúc này bạn gái phải ra về dịu dàng chăm sóc mà lại chạy đi đâu nhỉ, lúc này trong trường tôi còn thấy cậu ấy nói chuyện với trưởng khoa Điền nữa kia.”

Trưởng khoa Điền, là trưởng khoa tên Điền Tử Nhân?

Tôi ho càng thêm kịch liệt, đầu nóng bừng, không thể hỗ trợ ban nhạc tập luyện nữa, phải đi bệnh viện khám mới được. Ra khỏi hội trường, tôi gọi điện cho đài phát thanh bảo bọn họ tìm người thay ca, giọng nói khàn đặc như thế này của tôi không thể đi làm được.

Chỗ dựa của DJ là giọng nói, nếu không có giọng nói thì tôi còn làm được gì nữa?

Tôi lái xe rất chậm trong sân trường, muốn gặp được Liễu Liễu ở nơi em hay tới.

Nhưng tôi thất vọng rồi.

Đành một mình đến bệnh viện.

Ở phòng cấp cứu bệnh viện, bác sĩ đo nhiệt độ cho tôi, 39 độ, lại bảo tôi há miệng, nói bị viêm khí quản, phải truyền penicillin. Tôi mang theo hai chai dịch truyền, liêu xiêu đi vào phòng truyền dịch, hộ sĩ gắn kim truyền cho tôi.

“Ngôn Mặc.”

Có tiếng gọi, tôi ngẩng đầu lên, Loan Chi Thanh mặc áo blouse trắng toát đứng trước mặt – bạn trai cũ của Liễu Liễu.

Chương 11

Buông bỏ tất cả để bên em (3)

Không phải người đàn ông phụ bạc nào cũng có một khuôn mặt đào hoa, ít nhất Loan Chi Thanh không phải vậy. Tôi đã gặp mặt anh ta một lần, chỉ nhìn qua nhưng cũng biết khuôn mặt anh ta rất đẹp, rất khôi ngô tuấn tú, khí chất vô cùng nho nhã, đôi mắt lại có nét hơi u buồn.

Với lại, tôi không phải là phụ nữ, nhưng tôi biết, người đàn ông như vậy rất dễ khiến phụ nữ nảy sinh cảm giác an toàn.

Loan Tử Thanh nói một tháng này anh ta đều làm việc ở phòng bệnh, ngày hôm nay trùng hợp nhận được một ca giải phẫu nên anh ta mới đến sớm để thảo luận với đồng nghiệp.

Anh ta ngồi xuống bên cạnh tôi, đánh giá tôi.

“Liều Liễu vẫn khỏe chứ?” Anh ta hỏi tôi.

Tôi cười khổ không trả lời.

Anh ta có vẻ hiểu lầm: “Ngôn Mặc, anh yên tâm, chỉ cần anh và Liễu Liễu chung sống vui vẻ, thì tôi sẽ không tiếp tục đến làm phiền cô ấy nữa.”

Liều Liễu và tôi không thể vui vẻ ở bên cạnh nhau như trước, nếu không sao cô ấy lại rời bỏ tôi.

Tôi ho sù sụ làm kim truyền dịch trên tay bị lệch vị trí, chảy máu, Loan Tử Thanh vội đứng lên: “Mau, đặt cánh tay nằm ngang.” Anh ta điều chỉnh lại vị trí kim truyền dịch cho chính xác, lúc này máu mới ngừng chảy.

“Có cần tôi gọi Liễu Liễu giúp anh hay không, để cô ấy ở bên cạnh anh?” Loan Tử Thanh nhiệt tình nói.

Tôi xua tay.

Anh ta lại ngồi xuống.

“Chuyện tôi và Liễu Liễu, nhất định anh biết rất nhiều!” Anh ta nhìn sang chỗ khác, hỏi tôi.

“Liễu Liễu từng kể một lần, không nhiều lắm.” Tôi khàn khàn giọng trả lời lại.

Loan Tử Thanh cười yếu ớt.

“Cô ấy vẫn nghĩ tôi ra nước ngoài vì muốn trốn tránh trách nhiệm, trong lòng rất khinh bỉ tôi. Thật ra tất cả đều không phải, lần xuất ngoại đó đúng ra tôi không cần phải đi, nhưng là do tôi cướp từ trong tay người khác. Bởi vì nếu tôi không nhanh chóng rời khỏi thành phố này thì tôi cũng chết. Để níu kéo Liễu Liễu, vì tôn nghiêm của đàn ông, tôi đã làm nhiều chuyện. Tình yêu là một loại biểu hiện giả dối, tôi cứ tưởng những hồi ức này nhất định sẽ khắc cốt ghi tâm, nhưng cô ấy lại quên sạch sẽ. Có điều, sao tôi có thể trách cô ấy được, vì người sai là tôi.”

Tôi thông cảm nhìn anh ta, chẳng biết phải nói gì mới tốt.

“Tôi rất yêu Liễu Liễu, cô ấy cũng rất tốt với tôi, có thể là do mọi chuyện quá thuận lợi, quá hoàn mỹ, nên có vẻ không chân thật. Rõ ràng tôi đang nắm tay cô ấy, nắm rất chặt, nhưng không hiểu sao lại cảm giác cô ấy sẽ bỏ đi bất cứ lúc nào, bỏ đi mà chẳng hề lưu luyến. Tôi hoảng loạn, chẳng có cách nào khóa cô ấy lại, điều đó làm tôi cảm thấy rất tuyệt vọng, tôi chỉ có thể dẫn lòng là không nên ỷ lại vào tình cảm của cô ấy, không nên để ý nhiều đến chuyện có chia tay hay không. Sau đó tôi gặp một người phụ nữ khác, là một người hoàn toàn khác so với Liễu Liễu, tôi cũng tự đưa mình vào đồng rắc rối. Lúc đó, Liễu Liễu mới thật sự rời khỏi tôi, còn người phụ nữ kia lại làm phiền tôi.”

Hôm nay Loan Tử Thanh nói rất nhiều, anh ta hắng giọng, không chờ tôi đáp lại, tiếp tục nói: “Ngay từ đầu đã không có thai, đó chỉ là thủ đoạn của người phụ nữ kia mà thôi, nhưng mà, dù tôi nói gì Liễu Liễu cũng không tin. Tôi bỏ đi một năm, tôi nghĩ thời gian sẽ xoa dịu những hồi tiếc trong lòng tôi, sẽ cứu vớt được tôi. Nhưng tôi đã đánh giá thấp tình yêu của mình với Liễu Liễu, cũng vì thế mà bỏ lỡ suốt đời. À, thì ra chẳng có ai đợi tôi cả. Một phút bỏ lỡ thành chạp một đời. Kết quả này, tôi đã nghĩ đến rất nhiều lần. Liễu

Liễu mong muốn có một tình cảm tinh khiết, nhưng mà tôi lại... Có lẽ cô ấy sẽ không bao giờ tha thứ cho tôi.”

“Ngôn Mặc, Liễu Liễu nói với anh chuyện mẹ của cô ấy tự sát không?”
Loan Tử Thanh đột nhiên hỏi tôi.

Tôi ngạc nhiên, lắc đầu: “Không, Liễu Liễu chưa bao giờ nói đến chuyện này cả.”

“Liễu Liễu đã bị tổn thương hai lần trong chuyện tình cảm, một lần là cha mẹ cô ấy, một lần là tôi. Cho nên khi yêu, Liễu Liễu rất cẩn thận, sợ lại bị tổn thương một lần nữa. Năm Liễu Liễu học trung học, ba cô ấy có tin đồn dính líu với một nữ sinh, à, ba của cô ấy là giảng viên đại học, nữ sinh kia sau khi tốt nghiệp thì ở lại trường, trở thành đồng nghiệp của ba cô ấy. Nữ sinh tấn công rất mãnh liệt, ba cô ấy không chịu nổi thủ đoạn của cô ta, dần dần chấp nhận. Tin này truyền đến tai mẹ của cô ấy, nhưng bà không hề nói gì cả. Vào một đêm, bà uống nửa lọ thuốc ngủ, bị Liễu Liễu phát hiện, đưa vào bệnh viện nên cứu về được một mạng, nhưng đêm hôm đó đã để lại ấn tượng quá sâu trong lòng cô ấy. Khoảng hai năm sau đó Liễu Liễu không nói một câu với ba của mình. Cô ấy rất căm ghét kẻ phản bội. Không ngờ tôi lại làm cô ấy bị tổn thương một lần nữa. Tôi rất sợ sau này cô ấy sẽ trở nên cực đoan. Nhưng hôm đó ở sân bóng, khi thấy cô ấy chăm chú nhìn vào mắt anh, tôi đã vừa ganh tỵ vừa vui mừng. Tôi nghĩ Liễu Liễu thật sự yêu anh, còn nhiều hơn yêu tôi nữa, tôi nhìn ra được.”

Tôi không nói gì, đành thờ dãi.

Sau khi truyền nước xong tôi lái xe về nhà, đầu óc quay cuồng, một chút sức lực cũng không có, nằm trên giường còn chưa ấm chăn đã nghe thấy tiếng chuông cửa.

Tôi khoác áo ra mở cửa, không ngờ người đứng ngoài cửa lại là Lưu Lộ, tay xách hai túi nilon, bên trong đầy đồ dùng hàng ngày mua ở siêu thị.

“Mau giúp em một tay, nặng muốn chết.” Cô ấy đưa một túi cho tôi, “Em nghe người ở đài phát thanh nói thầy đang bệnh, em nghĩ anh là đàn ông nên chắc chắn không thể tự chăm sóc tốt cho mình được, vậy nên em đến siêu thị mua vài thứ. Thầy đã đi bệnh viện chưa?”

“Ừ, truyền nước rồi. Cám ơn em, em để đồ đạc trên bàn là được, giúp tôi đóng cửa lại. Tôi hơi khó chịu, muốn đi ngủ một lát.” Tôi rùng mình, dùng chút sức lực còn lại dặn dò cô ấy.

“Đi đi, thầy cứ ngủ đi, ở đây giao lại cho em.” Lưu Lộ quay đầu mỉm cười với tôi một cái, trả lời.

Tôi gật gật đầu, đi vào phòng ngủ.

Tôi ngủ mơ mơ màng màng, hình như đã mơ một giấc mơ, trong mơ tôi nắm tay Liễu Liễu, em dịu dàng mỉm cười, tôi hôn em, em làm nũng cắn lên cổ tôi.

Lúc tôi tỉnh lại, cảm giác nặng nề trên người đã biến mất, cả người ướt đầm mồ hôi. Xoa xoa mắt, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ thấy trời đã tối mịt, xa xa có vài ngọn đèn đường chiếu sáng một góc dưới bầu trời đêm.

Ánh sáng từ phòng khách qua khe hở cánh cửa lọt vào phòng ngủ, tôi mơ hồ nghe được tiếng bước chân.

Lưu Lộ vẫn chưa đi sao?

Tôi xuống giường, mang dép, ra khỏi phòng ngủ, gọi: “Lưu Lộ.”

Nhưng người đứng trong phòng khách, mặc một chiếc áo phong rộng thùng thình lại là Liễu Liễu.

Tôi chớp mắt mấy cái, tưởng mình nhìn lầm rồi, trái tim yếu ớt đập thình thịch.

“Lâu quá không gặp, là em. Cái người tên Lưu Lộ vừa đi không lâu, anh muốn em gọi cô ấy quay lại không?” Liễu Liễu bình tĩnh nhìn tôi.

“Liễu Liễu!” Tôi ngạc nhiên đi lên một bước, dang tay muốn ôm em.

Liễu Liễu lùi về sau, cách tôi một đoạn. “Ngôn Mặc, trong tình huống này anh nên giải thích với em mới đúng. Lúc em đi vào, có một người phụ nữ đang mặc tạp dề ở trong phòng bếp của anh, hầm canh cho anh, trùng hợp cô ấy còn là đồng nghiệp của anh, cũng vinh hạnh là học trò của anh, trước kia là fan hâm mộ của anh, là bạn âm nhạc... Có quá nhiều quan hệ mà đến giờ em mới biết.”

Tôi nhìn Liễu Liễu, nhẹ giọng nói: “Em nghe anh giải thích được không? Anh giải thích em sẽ tin sao?”

“Nếu anh muốn nói dối thì cần phải học hỏi thêm, bởi vì em rất thông minh, vừa nghe đã có thể biết được là thật hay giả.” Viên mắt Liễu Liễu đỏ lên, giọng nói nức nở.

“Anh không cần phải... Nói dối, anh chỉ nói sự thật. Liễu Liễu, anh đã qua cái thời lông bông thiếu suy nghĩ rồi, một chút gió thổi cỏ lay đã không thể hấp dẫn được anh. Suy nghĩ của người khác, anh không muốn quan tâm. Anh chỉ cần quan tâm lòng của mình là được rồi. Liễu Liễu, Lưu Lộ chỉ là đồng nghiệp của anh mà thôi.”

“Chỉ vậy thôi?” Liễu Liễu ngẩng đầu nhìn tôi, bĩu môi, giống như đang làm nũng.

Trong lòng rung động, tôi vươn tay kéo em vào lòng, ôm thật chặt, Liễu Liễu vẫn mềm mại như thế, ta chợt cảm thấy, em đã quay về bên cạnh tôi, chắc sẽ không bao giờ rời đi nữa.

“Liều Liều, anh yêu em!” Tôi nói với em.

“Em cũng vậy!” Em vùi đầu vào lòng tôi, nhẹ giọng nức nở.

Tôi mừng rỡ: “Anh muốn ghi âm lại những lời này của em, sau này không bao giờ để em dọa anh nữa.” Tôi hôn nhẹ gò má em, hôn lên những giọt nước mắt âm âm, mặn mặn đang chảy dài theo gương mặt của em.

“Ngôn Mặc, đêm qua thấy anh nổi bật trên sân khấu như vậy, thấy anh bị nhiều cô gái vây quanh, đột nhiên em cảm thấy sợ hãi, giống như anh không hoàn toàn thuộc về em. Nổi ghen tị quán chặt lấy tim em, em không thể kiểm soát tình cảm dành cho anh được nữa. Nếu còn tiếp tục như thế, chỉ cần anh bỏ đi, em sẽ thương tích đầy mình. Ngôn Mặc, em không nên trở thành như vậy. Em muốn bỏ đi, rời anh trước, như vậy em mới không cần phải đau lòng nữa

“Vì thế mà em chia tay anh?” Đúng là lí do vớ vẩn: “Liều Liều, em thích xem phim ngược à?” Tôi ngồi trên ghế salon, thương tiếc ôm em, đặt em ngồi trên đùi mình.

“Em cứ chắc chắn anh sẽ thay lòng đổi dạ như vậy sao?” Tôi nghiêm phạt, cắn cắn lỗ tai em. Có thể lại được ôm Liều Liều như vậy, tôi cảm thấy tinh thần rất sáng khoái, cả người nhẹ bẫng, không cần uống thuốc cảm hay truyền nước đã khỏi bệnh.

“Em là một kẻ nhất gan, Ngôn Mặc, bởi vì sợ mất đi nên em không dám bước tới, chỉ muốn chạy trốn.”

“Nhưng em đã đến rồi, Liều Liều.”

“Em không thể không đến.” Liều Liều bắt lực trợn mắt: “Từ khi anh và em chia tay, lòng em vẫn luôn đau đốn. Mặc kệ đang làm chuyện gì, ở bên cạnh người nào, em đều không kim lòng được nhớ tới anh. Ngôn Mặc, em không muốn chia tay.”

“Bé ngốc. Người lo phải là anh mới đúng, anh sợ có một ngày em phát hiện anh không tốt như trong tưởng tượng thì em sẽ rời bỏ anh. Anh yêu em, lại không thể không để em đi, đây là điều anh không dám nghĩ đến

“Ngôn Mặc, anh hận em không?” Liều Liều đột nhiên hỏi.

“Tại sao anh lại hận em?” Tôi nhìn em, khó hiểu hỏi.

“Gan của em rất nhỏ, em không cho anh tìm cách giải quyết. Hơn nữa, còn có rất nhiều, rất nhiều...” Ánh mắt em mông lung nhìn tôi, ngón tay lạnh lạnh chạm lên gương mặt âm áp và sợi tóc rơi trên đầu vai tôi.

Tôi nâng mặt em lên, dùng mũi cọ vào mũi em, dùng hai gò má mình an ủi gò má em.

“Mặc kệ em làm gì với anh, Liều Liều, anh vĩnh viễn không hận em.”

Liễu Liễu nở nụ cười, giống như một đóa hoa đang từ từ nở rộ.

Trong lòng tôi nóng lên, ôm lấy em, hôn lên môi em, đi vào phòng ngủ. Trong phòng, chăn bông trên giường vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể của tôi.

Lúc tay của tôi đặt trên hông Liễu Liễu, em khẽ run, nhắm chặt hai mắt, không dám nhìn tôi.

“Ngôn Mặc, đừng bật đèn.” Em nói nhỏ bên tai tôi.

“Ừm?” Tôi ngẩng đầu khỏi làn da ngọt ngào của em.

“Em... Không có mặc... Nội y gọi cảm.”

Tôi bật cười ra tiếng: “Giữa chúng ta không cần quan tâm điều này.” Nhưng tôi vẫn theo ý muốn của Liễu Liễu, tắt đèn.

Áo ngực của Liễu Liễu hơi phức tạp, tôi phải cố gắng thật lâu mới thành công cởi ra.

Rốt cuộc, giữa chúng tôi không còn một chút ngăn cách nào.

Liễu Liễu ôm cổ tôi, cơ thể em dưới người tôi hơi run rẩy. Dường như lúc này, tần suất hô hấp và phản ứng thân thể của chúng tôi đã dần dần đồng điệu.

Vào một đêm sau khi tôi khỏi bệnh, Liễu Liễu, từ thân đến tâm đều trao cho tôi, không hề giữ lại một chút nào.

Tôi vuốt ve thân thể tinh tế mềm mại của em cả đêm, một lần, lại một lần đoạt lấy.

Sau đó em vui mình vào trong ngực tôi, ngủ rất say, rất ngọt

Chú thích:

1. Minh tu sạn đạo, ám độ Trần Thương:

Sạn đạo: là đường xây bằng cầu treo hoặc ván gỗ xếp hai bên sườn núi đá, dùng để đi qua các khu vực núi non hiểm trở.

Thời Hán Sở tương tranh từ Tam Tần tiến vào Ba Thục có đường chính lộ duy nhất là sạn đạo. Lưu Bang được Hạng Vũ cấp cho đất Ba Thục với mục đích cô lập ông, tránh trở thành mối họa sau này. Khi vào, mưu sĩ của Lưu Bang là Trương Lương đã đốt đường sạn đạo để binh sĩ không còn mơ tưởng đến ngày về, tạo điều kiện cho Hán Vương Lưu Bang chinh đôn quân mã chờ ngày tiến khởi Ba Thục. Sau Hàn Tín lại dùng kế dương đông kích tây, ngày đêm ra sức sửa đường sạn đạo nhưng thực chất lại dẫn đại quân theo đường Trần Thương đi qua huyện Cố Đạo đánh úp Ung Vương Chương Hàm. Chương Hàm đón đánh quân Hán ở Trần Thương, thua chạy về đất Hạo Trĩ giao tranh tiếp, lại thua trận, bỏ chạy đến Phế Khâu. Hán vương đuổi theo, bình định đất đai của Ung Vương, đi về phía đông đến Hàm Dương, lại cho

một cánh quân riêng vây Ung Vương ở Phế Khâu, còn sai các tướng bình định Lũng Tây, Bắc Địa, Thượng Quận. Từ tích ấy mà trong dân gian lưu truyền câu thành ngữ “minh tu sạn đạo, ám lộ Trần Thương”, ý chỉ kẻ dương đông kích tây Hàn Tín đã dùng để qua mặt Hạng Vũ.